

Дозвілля молоді

Коломийки

Коломийка "Дозвілля молоді" (варіант 1)

Зрубав хлопець калиноньку та зробив
сопілку,
її голос калиновий причарував дівку.

Ой ніхто так не заграє, як Іван, весело,
Іванкову сопілочку чути на все село.

Сопілочко калинова, мала та тоненька.
Чую тебе з полонини, така-сь голосенька.

Сопілочка калинова, ясенове денце,
Не сопілка того грає, а любкове серце.

Ой де тота сопілочка, де тота, де тота,
Що ми з ночі пищалала коло мого рота?

В сопілочку калинову або із явора
Заграєш ми, мій миленький, коли буду
хвора.

Ой бодай ся розколола сопілочка тота,
Що так сумно сопілкала коло мого плота.

Ой бодай ся розколола сопілка верчена,
Через тоту сопілочку ходжу засмучена.

Ой заграю у сопілку та півкну в листочок,
Вчує любка, зрозуміє: йде її любочок.

Ой заграю у сопілку, заграю, заграю,
Вчує мене моя любка, що живе на плаю.

Сопілочка калинова з шістьма воронками
Тверду любов ізчинила, любку, межи нами.

Сопілочка калинова, з черешні обручки,
Ой у любка до сопілки золотенькі ручки!

Коломийка "Дозвілля молоді" (варіант 2)

Ой співанки-коломийки, в'язанку з них
в'яжу,
Як попросять заспівати, я ся не відкажу.
Як я стану коломийки співати, співати,
Засмієшся, і затужиш, і станеш гадати.

Ой дрібонько коломийка, дрібонька,
дрібонька,
Одна мила, друга люба, третя солодонька
- Звідки мої співаночки! питаються люди.
В полонинах, буковинах ростуть вони
всюди.

Та я собі заспіваю, тоненько засвищу,
Стільки знаю співаночок, як трави та листу.
Ой повіяв буйний вітер, повіяв, повіяв,
Та він мої коломийки по горах розсівав.

Коломийку заспіваю, як ми веселенько,
Коломийку заспіваю, як болить серденько.
Коли собі заспіваю, то жура щезає,
Бо тог наша коломийка такі чари має.

Ой Матію та Матію, відколи тя прошу.
Зроби мені коновочки, най співанки ношу.
Зроби одну, зроби одну та зроби ще другу,
Одна буде про весілля, а друга про тугу.

Ой я собі заспіваю двома голосами.
Один піде понад лугом, а другий лісами.
Ой щебече соловейко у мене на груші,
Кожен так собі співає, як йому на душі.

Співаночки-складаночки, я вас не складала,
Складали вас пару бочки, а я переймала.
Я посію пшенечиньку, вродиться льоночик,
Коби таки до роботи, як до співаночок.

А я годна льонок брати та годна стелити,
А я годна заспівати та й годна робити.
Ой коби ми, подружечко, голосочки склали,
Ми би своїх легіників співанками вкрали.

Та хоч би всі зорі впали й писарями стали,
Ще би наших співаночок не переписали.

Через тиждень була хвора, бо робота була,
А в неділю подужчала, бо музику вчула.

Коломийку заспівати, коломийку грати,
Або тоту коломийку легко танцювати.
Коломийка, коломийка та й коломийочка,
Кості би ся розписали, якби не сорочка.

Чи ти мене, моя мамко, купала в романці,
Що я така охочая в неділю до танців.
Ой дрімуча коломийка, дрібуча, дрібуча,
Ото мені спобоболося дівчина робоча.

Ой пішов я танцювати, та змилив ногами,
Більше я ся та й підпирав носом і руками.
Ой пішов би козака та й пішов би польки,
Коби миска кисилеці та миска фасольки.

Черевички невелички, ніженька маленька,
Танцюй, танцюй, дівчинонько, доки
молоденька.

Та я міхом обертаю, та я міхом кручу,
День би тебе дівко побив, як ся з тобою
мучу!

Ой буде вже коломийки, ой буду, ой буде,
Бо вже мене, молодого, болить попід груди.
Але файно скрипка грає, нікому співати,
Сидить милий за ворітьми, ніким наказати.

А я йому наказую перепеличками,
А він мене відсилає та й ластівочками.

Ластівочки-щебетушки не хочуть сідати,
Не корить мня заспівати, лишень погуляти.

Тато добрий, тато добрий, мати не лихая,
Не боронять погуляти, поки молодая.
Ой як мені не гуляти, коли в мене мати
Ой постилить і укриє. Лягай доню спати!